

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Brudstykker af en Landsbydegns Dagbog (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389397232/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Herren. Jeg skal med Guds Hjelp tjene Dem ærlig og tro! Da loe han allernaadigst og sagde: «Du est et stort Fjog!» Men dermed var det ikke forbi. Da Herskabet kom tilbords, begyndte de igjen om Ulven, og spurgte mig: hvormeget han gav mig? og saadant mere. Jeg veed ikke ret, hvad de meente; men det kunde jeg begribe, at de gjorde Nar ad mig baade paa Fransk og Dansk. Om det saa var Frøken Sophie, saa loe hun mig lige op i Øinene – det gjorde mig meest ondt. Mon jeg ikke skulle kunne lære dette Snøvlemaal? Det kan vel ikke være tungere end Latin!

Thule, den 2den October 1709.

Det er ikke umuligt – det seer jeg nok. Fransk er slet ikke andet end galt Latin. Imellem en Kasse med gamle Bøger, som jeg kjøbte, var ogsaa en Metamorphoses paa Fransk – det traf sig ypperligt! Det Latinske forstod jeg i Forveien. Men een Ting er forunderlig: naar jeg hører dem deroppe snakke, tykkes mig ikke, der er et fransk Ord imellem – det er ikke om Ovidius, de discoureret.

Jeg kommer ogsaa til at lægge mig efter at skyde. Naadig Herren vil endelig have mig med paa Jagten, men der kan jeg aldrig gjøre ham det tilpas: enten skjænder han eller ogsaa leer han – sommetider begge Dele paa cengang: «jeg bærer Bøssen galt, jeg lader den galt, jeg sigter galt og jeg skyder galt.» Jeg maa have Jens til at undervise mig. «See til Jens! siger naadig Herren: Det er en Jæger! Du gaaer med Bøssen, som om det var en Hecle, Du havde paa Nakken, og naar Du sigter, seer det ud, som Du skulde falde bagover.» Frøken Sophie leer ogsaa ad mig – det klæder hende alligevel smukt – hun har nogle deilige Tænder.

Thule, den 7de November 1709.

Igaar skjød jeg en Ræv; naadig Herren kaldte mig en brav Garsong, og forærede mig et indlagt Krudthorn. Jenses Underviisning har frugtet godt. Det er morsomt nok med det Skytterie. – Med Fransken gaar det nu bedre: jeg begynder at komme efter Udtalen. Forleden lyttede jeg ved Døren, da Mamesellen laste med Frøkenerne. Da de vare færdige, og gik op, listede jeg mig til at see, hvad for en Bog, de vel brugte. Hillemand! Hvor blev jeg forandret! Det var just en, som jeg ogsaa har, og som kaldes: «L'École du Monde.» Nu staaer jeg hver Dag med min Bog i Haanden udenfor og hører til – det gaaer meget

godt an. Det franske Sprog er dog smukkere, end jeg tænkte: det lader Frøken Sophie nu saa nydeligt, naar hun taler det.

Thiele, den 13de December 1799.

Igaar frelste Gud min naadige Herre ved min ringe Haand. Vi havde Klapjagt i Lindum Skov. Da vi fik Graakjær for, kommer der en Vildbasse frem og lige ind mod naadig Herren. Han skød, og traf ham rigtig nok, men det forstog ikke, og Vildbassen søger ham. Naadig Herren var ikke bange: han trækker sin Hirschfænger, og vil jage den i Bringen paa Svinet, men den gaer midt over. Nu var gode Raad dyre – det skete ogsaa altsammen i en Haandevending, saa ingen kunde komme til Hjælp. Just i det Øieblik, som jeg vil derhen, seer jeg naadig Herren paa Ryggen af Vildbassen, og den afsted med ham. »Skyd!» raaber han til Ridefogden – som var hans Sidemand paa Venstre – men han tørde ikke. »Skyd i Djævels Skind og Been!» raaber han til Jens, idet han farer ham forbi; Jenses Bøsse klikkede. Nu vendte Bassen sig og lige hen forbi mig. »Skyd Morten, ellers rider Bassen med mig til H!» skreg han. I Guds Navn! tænkte jeg, holdt ham paa Bagparten, og traf saa heldigt, at jeg knuste begge Baglaarene paa Dyret. Glad blev jeg, og glade bleve vi allesammen, men meest Naadigherren. »Det var et Mesterskud, sagde han: og behold Du nu Bøssen, som Du brugte saa vel! Og hør! sagde han til Ridefogden: I Ærtekjelling! stempl mig den største Bøg i Skoven til hans gamle Moder! Jens kan gaac hjem, og sætte en bedre Steen for hans Bøsse!» Da vi saa kom hjem om Aftenen, blev der en Spørgen og en Fortællen. Naadigherren klappede mig paa Skuldren, og Frøken Sophie smilte saa venlig til mig, at mit Hjerte sad i min Hals.

Thiele, den 11te Januar 1798.

Et plaissant Veir! Solen staar op saa rød, som en brændende Glød! det seer ret curieux ud, naar den saadan skinner igjennem de hvide Træer; og alle Træerne see ud, som de vare puddrede, og Grenene hange rundt omkring ned til Jorden. Det gamle Grand Richard faar Skam, et Par Grene ere allerede knækkede. Accurat saadant et Veir var det idag otte Dage, da vi kjørte i Kane til Fusingøe, og jeg stod bag paa Frøken Sophies. Hun vilde selv kjøre; men da et Qvarterstrid var gaaet, begyndte hun at fryse om de smaae Fingre: »*J'ai froid*!» sagde hun for sig selv. »Skal jeg da kjøre, naadig Frøken?» sagde jeg. – »*Com-*